

rer ikke Tvivl om, at det er den højt-ærede Finansministers Hensigt saa snart som muligt at forelægge et saadant Forslag. Jeg skulde kende Ministeren daarlig personlig, om han ikke med den Tendens, der behersker ham overfor disse Forhold, vil gøre sig al mulig Umage i den Henseende. Men naar altsaa dette Forslag kommer til at ligge for, haaber jeg, at det, vi her have drøftet, vil blive fremstillet og oplyst i sin fulde Udstrækning, thi naar det bliver gjort, mener jeg, at vi have fortalt Befolkningen, hvad det er, der foregaar, og saa mener jeg, at vi herinde maa udtale, at vi ikke kunne være enige med Finansministeren i at billige mange af disse Honorarers Størrelse, men bør henlede Opmærksomheden med saadan Fasthed derpaa, at ingen Autoritet sanktionerer noget saadant herefter, og navnlig ikke, naar Vedkommende har det Hverv at skulle administrere Penge, der ikke ere hans egne, men Penge, der ere andre Menneskers. Det er det, der har været Forholdet ved Detailhandlerbanken og Grundejerbanken o. s. v., at man har — ja hvilket Udtryk skal jeg bruge, der ikke er alt for anstødeligt — gjort sig Fordel paa andre Menneskers Bekostning, og noget saadant bør ikke kunne finde Sted.

Enkelthederne skal jeg ikke inklude mig paa, jeg har, ved at knytte det Spørgsmaal, jeg her har rejst, til det Spørgsmaal, der er rejst af det ærede Finansudvalg om Provision til Embedsmænd, opnaaet at faa dette Spørgsmaal under Debat, hvad jeg tror er hensigtsmæssigt. Der er dog et Punkt, jeg vil sætte Fingeren paa, det er Spørgsmaalet Olaf Hansen, en Mand, der først ophører at trække et stort Honorar i det Øjeblik, der falder en kriminel Dom over ham. Denne Mand har man ladet trække store Honorarer under hele den kriminelle Forfølgning, og derom bør der siges, at det er aldeles urigtigt og aldrig burde have fundet Sted.

Finansministeren (Brandes): Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er heldigt, at disse Forhold komme frem. Hvis det lykkes mig at fremsætte et Lovforslag derom, og dette henvises til et Udvalg, gaar jeg ud fra, at dette vil begære alle de fornødne Oplysninger, og dem skal jeg da være den ivrigste for at skaffe. Men hvad det sidste angaar, Spørgsmaalet Olaf Hansen — og det griber egentlig noget videre —, maa jeg dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Staten som saadan og Rigsdagen som saadan egentlig

ikke har noget med dette at skaffe. Der er en Bank, som erklæres for solvent, og som vi alle anse for solvent, som ogsaa for Bankkomiteen stod som solvent, der paa regulær Vis ansætter sine Direktører og lønner dem med en Gage, som for den Art Stillinger ikke er usædvanlig og vel heller ikke overdreven — jeg har ikke i og for sig udtalt nogen Mening derom, men kun sagt, at saadanne Lønninger vare hverken usædvanlige eller overdrevne for den Art Stillinger — det er vedtaget paa ganske almindelig og regulær Maade af Bankens Repræsentanter, og hvorledes skal saa egentlig enten Bankkomiteen eller Finansministeren kunne indblande sig deri? Det var i Virkeligheden ogsaa kun det, jeg svarede det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen). Jeg vil ikke ind paa, hvorvidt Kritikken over disse Lønninger og Honorarer er berettiget eller ej. For det første har jeg personlig ikke haft noget med det at gøre, og for det andet kan jeg ikke se, at en Finansminister overhovedet ret vel kunde have nogen Indflydelse paa, hvordan de bleve satte. I visse Tilsynshverv kunde der ganske vist gøres noget fra Finansministerens Side. Det er jo ikke mig — det maa jeg stadig sige —, der har haft noget med den Ting at gøre. Der er f. Eks. de to store Honorarer, jeg nævnedes, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) som Finansminister gav. Jeg angriber ham ikke derfor, jeg vil ikke paa nogen Maade sige, at det ærede Medlem fra Æbeltoft har baaret sig galt ad, da han gav disse to Honorarer, der her er Tale om, paa 10,000 Kr. og 5,000 Kr. til Konferensraad Falbe-Hansen og Statsgældsdirektør Andersen, fordi det er saadanne Honorarer, som ved saadanne Lejligheder i saadanne Stillinger anses for passende.

Naar det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) sagde, at det er at berige sig paa andre Menneskers Bekostning, er jeg ikke ganske i Stand til at fatte hans Tankegang. For det kan man for saa vidt sige om alle Embedshonorarer, Lønningshonorarer osv., til en vis Grad er det altid andre Mennesker, som skulle betale dem, hvorledes skulde de ellers overhovedet komme frem? Hvorfor det ganske særlig skal siges f. Eks. om Direktøren i Grundejerbanken eller Medlemmerne af Bankkomiteen, at disse berige sig paa andre Menneskers Bekostning, ved jeg egentlig ikke. Noget ganske andet er, om der fra enkelt Side, saaledes som det ærede Medlem fra Fredericia mener at kunne bevise, er